Junqueras, home de palla

Opinió | 22-04-2026 | 12:41

Oriol Junqueras

L?operació Rufián ha tornat a deixar en evidència la manca de lideratge d?Oriol Junqueras. El diputat d?Esquerra a Madrid fa gairebé un any que embolica la troca. Va començar l?estiu del 2025, va intensificar la campanya pels volts de Nadal i, a hores d?ara, ja ha protagonitzat dos actes: un a Madrid, el 18 de febrer, i un altre a Barcelona, el 9 d?abril.

Tot això, sense que el president del partit li hagi parat els peus ni, com a mínim, li hagi cridat l?atenció. S?hi ha desmarcat, sí, però això és manifestament insuficient. A qualsevol altra formació, si un diputat impulsés obertament una candidatura alternativa, ja hauria estat expedientat o directament expulsat.

Però no és pas la primera vegada que a Oriol Junqueras li tremolen les cames. Amb ell, no saps mai si va o ve, si és carn o peix. Encara recordo la roda de premsa que va oferir al Palau el juny del 2017. Després me?l vaig trobar al restaurant del Parlament i, a instàncies seves, vam dinar plegats. Li vaig dir clarament tot el que pensava. Amb aquell defecte visual que té, sovint no saps si t?està donant la raó o si, senzillament, fuig d?estudi.

L?exconseller de Territori Santi Vila, en el llibre que va escriure sobre aquelles jornades ?D?herois i traïdors (2018)?, transmet una sensació molt similar. Hi descriu una conversa a la capella del Palau, però en acabar, diu, Junqueras ?no es va comprometre a res?. Una definició precisa del personatge.

També en surt molt malparat a les memòries de Carles Puigdemont, redactades per Xevi Xirgo a M?explico, un llibre que acumula retrets cap a qui aleshores era vicepresident. I que consti que, posats a triar, jo em quedaria amb el d?ERC, perquè almenys no va fugir i va donar la cara davant el Suprem. El mateix cunyat de Puigdemont va arribar a explicar en un programa de TV3 que l?expresident no havia estat ni tan sols capaç de trucar a la seva dona en un any i mig.

Ara bé, una cosa no treu l?altra. Els dubtes, les vacil·lacions i la falta de compromís de Junqueras venen de lluny. El 23 de març del 2017, durant l?homenatge a les víctimes de Germanwings, ?se salta el protocol i allò que han pactat i s?acosta a saludar Rajoy?. El 5 d?abril es revela que ?es va veure en secret amb Pedro Sánchez?. I el 6 de maig els serveis de premsa detecten, gairebé per casualitat, que ?en qualitat de vicepresident, ha demanat una trobada amb el president de la Generalitat valenciana, Ximo Puig?. I això és greu, perquè les relacions institucionals de govern a govern corresponen als presidents, no als vicepresidents.

El 23 de setembre, Puigdemont ja admet que ?la legislatura penja d?un fil?. Nació Digital, un mitjà pròxim als republicans, publica l?esborrany del seu discurs per a la qüestió de confiança. Dos dies després, la tensió és tan alta que ni tan sols li agafa el telèfon.

Però el millor ?o el pitjor? arriba al final. El 10 d?octubre, el dia en què s?ha de decidir la DUI, es fa una darrera reunió al Parlament. Hi intervenen tots els consellers. Fins i tot es vota. Tots, excepte Junqueras, ?que fa el ronso?. Turull, molest, li etziba:

?Vicepresident, tu no votes?
?El president ja sap quina és la meva opinió ?respon.

I en lloc de fer el gest de votar, el que fa és desplegar arguments a favor i en contra de totes dues opcions. Exactament això: no es mulla. No decideix. No lidera. No assumeix.

L?endemà, Puigdemont lamenta que ?Junqueras no fa res? i que ?no estira, ell només segueix al darrere?. Una frase devastadora per a algú que aspirava a ser peça clau d?aquell moment històric.

La nit del 25 d?octubre al Palau, Marta Rovira es mostra duríssima. No vol eleccions; vol la DUI. Fins i tot amenaça que ERC se n?anirà del Govern i que Puigdemont passarà a la història com el culpable de tot. I Junqueras, que com a president del partit l?hauria pogut frenar, calla. No fa res. ?Està fent de Junqueras en estat pur?, insisteix el president.

I encara n?hi ha més. El 27 d?octubre, el dia del 155, es reuneixen el Govern i la Mesa del Parlament al Palau. ?No hi són ni Junqueras ni el conseller Mundó?. Marta Rovira excusa el líder republicà dient que ?no es trobava gaire bé?. Després es va saber que s?havia refugiat a Montserrat. Puigdemont, davant d?això, deixa anar una última indirecta demolidora: ?La persona que fa vint-i-quatre hores em plantava cara, ara fa cara de pànic?.

El líder d?Esquerra no ha desmentit mai cap de les afirmacions recollides en aquell llibre. No sé si perquè no se l?ha llegit o perquè, simplement, no hi ha res a desmentir. Però aquests són els mateixos que pretenien declarar la independència.

Potser el que hauria de fer Junqueras és plantejar-se seriosament abandonar la primera línia política, malgrat haver-se imposat a les darreres primàries del partit, i això amb més d?un 40% en contra. Al capdavall, és al capdavant d?Esquerra des del juny del 2011: gairebé quinze anys. I sense haver assolit cap dels grans objectius que havia promès.

Encara circula per VilaWeb una conferència seva del juny del 2013, pronunciada al Col·legi d?Infermeres, en què assegurava: ?Doneu-me 68 diputats i declaro la independència aquesta mateixa tarda?. Doncs bé, ja hem vist de què servien aquelles proclames.

I, per acabar-ho d?adobar, ha acabat acceptant un finançament de 4.700 milions anuals ?si finalment s?aprova, cosa que tampoc no és gens clara? després d?anys repetint que el dèficit fiscal de Catalunya era de 16.000 milions. De fet, l?última consellera d?Economia de Pere Aragonès, Natàlia Mas, el situava en gairebé 22.000 milions.

Així doncs, més enllà de les frases grandiloqüents i de la propaganda, el balanç és contundent: Junqueras no ha estat l?home fort d?Esquerra, sinó l?home de palla. Un dirigent que fa veure que aguanta l?estructura, però que en els moments determinants ni mana, ni decideix, ni hi és.

Autor: Xavier Rius